

Arrest

nr. 283 395 van 17 januari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HAENECOUR
Rue Sainte-Gertrude 1
7070 LE ROEULX

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, en X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 mei 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HAENECOUR verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekers op 1 februari 2022 hadden ingediend in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) omwille van de medische situatie van eerste verzoeker, ontvankelijk doch ongegrond verklaard. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.02.2022 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[..]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen. Er werden medische elementen aangehaald voor J.F., die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 17.05.2022 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (verzoekers halen aan dat zij goed geïntegreerd zijn in België en leggen een werkbepoofte en getuigenverklaringen voor). Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

1.2. Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 17 mei 2022 waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen, luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 01.02.2022.

Aangeleverde documenten:

-SMG d.d. 28-12-2021 van Dr. N., huisarts:

o Gekend met hypertensie en hypercholesterolemie met nood aan plaatsen van coronaire stent in 2018 en 2020, complicatie van longembolus in 2020, diagnose van discushernia in 2021

o Actuele therapie: Tolip (Totalip?) Bisoprolol, Oxynorm en Xarelto

o Opvolging cardioloog is aangewezen

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen dat het hier een man betreft van actueel 55 jaar, afkomstig uit Albanië.

Als op te volgen pathologie weerhouden we een cardiaal probleem met plaatsen van stents in de voorgeschiedenis actueel onder follow-up (niet bewezen) en medicatie

We weerhouden:

- Totalip = Atorvastatine
- Bisoprolol
- Oxynorm = Oxycodon, pijnstiller indicatie niet vermeld
- Xarelto = Rivaroxaban

Een tegenindicatie tot reizen kan niet weerhouden worden.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging In het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:

- aanvraag MedCOI van 25.01.2021 met het unieke referentienummer 14421
- aanvraag MedCOI van 07.04.2021 met het unieke referentienummer 14626
- aanvraag MedCOI van 19.04.2022 met het unieke referentienummer 15720

Cardiologische follow-up:

[...]

Medicatie:

-Totalip = Atorvastatine

[...]

-Biosprolol

[...]

-Xarelto = Rivaroxaban

[...]

Gegevens over Oxycodone zijn niet bekend, maar als analoog sterke pijnstiller kan Tramadol gebruikt worden, ook een opioïd maar minder verslavend

[...]

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de cardiologische opvolging met zelfs de mogelijkheid van een ingreep samen met de noodzakelijke medicatie onder de vorm van Rovaroxaban, Bisoprolol, Atorvastatine beschikbaar zijn in Albanië.

Vanuit het standpunt van beschikbaarheid van de zorg is er geen tegenindicatie voor een terugkeer naar het land van herkomst.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging In het land van herkomst:

Betrokkenen tonen niet aan dat zij geen toegang hebben tot de benodigde zorg in Albanië.

Verzoekers halen aan dat de gezondheidszorg in Albanië ondermaats is en zeer duur. Ze verwijzen hierbij naar enkele algemene bronnen. Ze leggen echter geen persoonlijke bewijzen voor, die aantonen dat deze algemene informatie op hun individuele situatie van toepassing zou zijn. Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art.3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/ Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Betrokkenen verwijzen naar een reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken. Dit advies geldt echter voor toeristische reizen. Het is bijgevolg niet van toepassing op betrokkenen, aangezien zij over de Albanese nationaliteit beschikken en bijgevolg geen toerist zijn. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkenen.

Overigens dient opgemerkt te worden dat een verblijfstitel niet enkel afgegeven kan worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandeling in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan omeen privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds, ... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van ditsysteem vergelijkbaar is met het

systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Betrokkenen stellen dat er rekening dient gehouden te worden met het coronavirus. Zoals al blijkt uit het woord 'pandemie', geldt dit risico evenzeer in België, Europa en de rest van de wereld.²

Verzoeker haalt aan dat hij afkomstig is uit Reë, wat zo'n drie uur verwijderd ligt van Tirana. De RVV oordeelde echter dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dat in beginsel slechts dient vast te staan dat er een adequate behandeling mogelijk is in "het land van herkomst" en niet in de regio van herkomst in het betreffende land. In zoverre verzoekende partij dit zou veronderstellen, dient de arts-adviseur niet te onderzoeken of verzoekende partij in de onmiddellijke omgeving van zijn vroegere woonplaats een adequate behandeling voor zijn aandoening kan krijgen, doch slechts of deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft, waaronder inbegrepen dat van verzoekende partij redelijkerwijze moet kunnen worden verwacht dat hij zich naar die welbepaalde plaats in het land van herkomst begeeft waar verzoekende partij een behandeling kan verkrijgen. Dat dit in casu niet het geval zou zijn, wordt niet aangetoond (Arrest RW nr. 209094).

De gezondheidszorg in Albanië wordt georganiseerd op drie niveaus: primaire, secundaire en tertiaire zorg.

Er bestaat een universele ziekteverzekering voor personen die in Albanië verblijven. Voor mensen die niet economisch actief zijn (werklozen, bejaarden, mensen die beroep doen op sociale ondersteuning, kinderen, ...), worden de bijdragen betaald door de Staat.¹

Iemand die verzekerd is, hoeft in de primaire gezondheidszorg niet te betalen voor een consultatie en evenmin voor bepaalde medicatie of tests. Normaal gezien krijgt de patiënt ook een gedeeltelijke terugbetaling voor de medicatie die hij aankoopt bij een apotheker, afhankelijk van de overeenkomst tussen het ziektefonds en het zorgcentrum waar de zorgen verstrekt worden.⁶

Dankzij de ziekteverzekering kunnen mensen zonder inkomen of met een laag inkomen een 'gezondheidskaart' bekomen die hun status bevestigt. Hiermee hebben ze gratis toegang tot medische behandeling.

De kosten van hartchirurgie in het Universitair Ziekenhuis 'Moeder Teresa' worden volledig gedekt door de ziekteverzekering. Ook intramurale behandeling door een vaatchirurg en opvolging door een cardioloog in gespecialiseerde openbare klinieken wordt volledig vergoed. Betrokkene kan ook terecht in privéfaciliteiten, maar moet dan zelf de kosten dragen.

Bisoprolol wordt voor 50% terugbetaald door de ziekteverzekering.

Verzoekers tonen niet aan dat de zorgen voor hen financieel niet toegankelijk zouden zijn.

Betrokkene, zijn partner en hun meerderjarige zoon leggen geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor. Bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat zij geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt in hun land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zouden kunnen instaan voor de eventuele kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Bovendien lijkt het onwaarschijnlijk dat verzoekers in Albanië geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben bij wie zij terecht kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Tijdens zijn asielprocedure verklaarde F. immers dat hij nog twee broers en een zus heeft in Albanië. Tijdens zijn interview d.d. 05.02.2021 zei hij dat hij nog telefonisch contact onderhoudt met zijn familie in het land van herkomst. Ook A. verklaarde dat haar ouders en een broer nog in Albanië wonen en dat zij nog contacten onderhoudt met haar familie en schoonfamilie.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren. Het staat hen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te

volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Conclusie

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Albanië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland (Albanië)."

1.3. Met de tweede, derde en vierde bestreden beslissing wordt aan verzoekers het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikken over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving. De motivering van deze beslissingen luidt telkenmale als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: betrokkene verklaart in [zijn/haar] asielprocedure op 17.06.2018 het grondgebied te hebben betreden. Op 29.11.2021 werd [zijn/haar] asielprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, alleen en in combinatie met artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (hierna EVRM). Het wordt als volgt uiteengezet:

"Artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur bepaalt dat het bestuur op verzoek van iedere belanghebbende een afschrift van het dossier verstrekt van de genoemde persoon. In het onderhavige geval is op 12 juli 2022 een verzoek ingediend. Er werd uitdrukkelijk gesteld dat de beroepstermijn waarschijnlijk zou verstrijken op 8 augustus 2022, d.w.z. bijna een maand later, wat een bijzonder redelijke termijn is voor het indienen van een administratief dossier (bijlage 5).

De wederpartij heeft hieraan blijkbaar geen bijzondere aandacht besteed, aangezien het administratief dossier nog steeds niet is toegezonden.

Het komt zelfs regelmatig voor dat dossiers nog op dezelfde dag als de aanvraag naar de raadsman van de verzoeker worden gestuurd, zelfs in niet-urgente situaties.

Verzoekers zijn dus niet in staat de gegevens en documenten in het administratieve dossier te verifiëren, met name de gegevens die de wederpartij bekend waren op de dag waarop zij haar besluit nam, met inbegrip van eventuele medische bijlagen.

Dit leidt tot een schending van het in artikel 6 EVRM neergelegde recht op een eerlijk proces, met name in het kader van de in de artikelen 39/1 e.v. van de DE WET VAN 15.12.1980 BETREFFENDE DETOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN voorziene procedure tot nietigverklaring, aangezien geen enkel element na de indiening van het verzoekschrift in de debatten kan worden gebracht, behoudens in voorkomend geval in het kader van een summiere uiteenzetting. In dit procedurele kader kunnen echter in beginsel geen nieuwe argumenten worden aangevoerd, en zelfs al zou dit toelaatbaar zijn, dan nog ondermijnt het feit dat de laatste dag voor het instellen van beroep de laatste dag is waarop het mogelijk is juridische argumenten aan te voeren, de procedurele mogelijkheid om deze aan te voeren.

Verzoekers hebben geen toegang gekregen tot het administratieve dossier".

2.1.2. Ter terechtzitting werd aan de raadvrouw van verzoekers gevraagd of zij het administratief dossier dat voorafgaand aan de zitting ter inzage lag bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen was komen inkijken.

Verzoekers' raadvrouw antwoordde dat dat niet het geval was, maar dat dat ook niet noodzakelijk is omdat alle elementen die hebben geleid tot de totstandkoming van de bestreden beslissing moeten gekend zijn op het moment dat het verzoekschrift wordt ingediend.

De Raad wijst er in eerste instantie op dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk werd gesteld dat de bronnen waarvan gebruik werd gemaakt werden toegevoegd aan het administratief dossier. Daarenboven werd de gehanteerde informatie op het vlak van de beschikbaarheid van de noodzakelijke zorgen zelfs geciteerd door middel van knip- en plakwerk in datzelfde advies. Desbetreffend wisten verzoekers dus welke informatie de ambtenaar-geneesheer precies had gehanteerd om te komen tot de conclusie dat de noodzakelijke zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst en waren zij in de mogelijkheid om aan te tonen dat of deze informatie niet correct was, of dat ze niet deugdelijk werd geïnterpreteerd door de ambtenaar-geneesheer. Deze laatste vaststelling gaat evenwel niet op voor wat betreft het onderzoek van de toegankelijkheid van de zorgen.

In de mate dat verzoekers van oordeel waren dat dit niet volstond om hun beroep voor te bereiden hebben zij een kopie van het administratief dossier gevraagd aan de verwerende partij. Het is niet aangetoond dat zij deze kopie tijdig -met name voor het vervallen van de beroepstermijn- hebben gekregen. Dit is problematisch. Echter, opdat verzoekers belang zouden hebben bij het middel, moeten zij aannemelijk kunnen maken dat zij argumenten hadden kunnen aanbrengen die zouden kunnen leiden tot het onwettig bevinden van de bestreden beslissing. Dat konden zij doen door het administratief dossier te komen inkijken bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekers, die door de formulering in het advies wisten dat alle relevante stukken zich in het administratief dossier bevonden, hebben dat niet gedaan, en brengen ook geen argumenten aan waaruit zou blijken dat zij verhinderd waren om dat te doen. Waar zij erop alluderen dat dit geen zin zou hebben gehad omdat geen nieuwe middelen kunnen worden aangevoerd, kunnen zij niet worden bijgetreden. Immers de rechten van verdediging vereisen dat een verzoekende partij voor de rechter nieuwe middelen kan ontwikkelen met betrekking tot elementen waarvan zij pas kennis kon krijgen middels inzage van het administratief dossier (RvS 17 juni 2020, nr. 247.821).

2.1.3. Gelet op het voorgaande tonen verzoekers niet aan dat zij een belang hebben bij het middel, zodat het niet kan worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

"SCHENDING VAN

- Artikel 9 ter, artikel 13, § 3, 2° en artikel 74/13 van de DE WET VAN 15.12.1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DEVESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN,

- Artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de nadere regels voor de uitvoering van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de DE WET VAN 15.12.1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN;

- Artikel 15 van de erkenningsrichtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004;

- Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens(hierna "EVRM" genoemd);

- schending van het algemene beginsel van behoorlijk bestuur, van het voorzichtigheidsbeginsel, van het beginsel van zorgvuldige voorbereiding van administratieve besluiten en van het beginsel van gewetensvol beheer;

- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, die de overheid verplichten om op passende wijze rekening te houden met de feitelijke en juridische elementen waarop de beslissing is gebaseerd, en artikel 62 van de DE WET VAN 15.12.1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DEVESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN (EG, arrest nr. 110.071 van 6 september 2002; EG, arrest nr. 129.466 van 19 maart 2004; EG, arrest nr. 132.710 van 21 juni 2004);

- Artikel 74/13 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

De term "passend" houdt in dat de motivering feitelijk en rechtens in verhouding moet staan tot de gevolgen van het genomen besluit ;

Dat hetzelfde beginsel geldt voor de overtreding van artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
In dit verband verwijst verzoekster naar de volgende doctrine:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende" (I. OPDEBEEK en A.COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189.COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189.In de rechtspraak is voorts in herinnering gebracht dat "de formele motiveringsplicht van het bestuursorgaan de adressaat van het besluit in staat moet stellen de gronden te kennen waarop het is gebaseerd, zonder dat het bestuursorgaan verplicht is de motivering van zijn motieven uiteen te zetten. Het volstaat dus dat uit het besluit duidelijk en ondubbelzinnig de redenering van de auteur blijkt, zodat de adressaat van het besluit de motivering ervan kan begrijpen" (HvJEG, nr. 52.205, 30november 2010, <http://www.cce-rvv.be/>; RvSt, nr. 101.624, 7 december 2001; HvJEG, nr. 147.344, 6juli 2005);

De Raad van State heeft in een besluit nr. 208053 van 11 oktober 2010 geoordeeld dat :
"Om te voldoen aan de vereisten van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, moet elke bestuurshandeling in de zin van artikel 1 het voorwerp uitmaken van een formele motivering, die bestaat in de vermelding, in de handeling, van de juridische en feitelijke overwegingen die als basis voor de beslissing dienen. De motivering van een besluit moet duidelijk, volledig en nauwkeurig zijn en de betrokkenen moeten kunnen nagaan of er een onderzoek naar de omstandigheden van de zaak aan vooraf is gegaan. De omvang van demotivering moet ook in verhouding staan tot het belang van het genomen besluit.

Voorts heeft de Raad van State in een arrest nr. 192484 van 21 april 2009 eraan herinnerd dat "de zorgvuldigheidsplicht, die deel uitmaakt van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, de overheid ertoe verplicht de feiten nauwgezet te onderzoeken, de voor het nemen van een beslissing noodzakelijke gegevens te verzamelen en rekening te houden met alle elementen van het dossier, zodat zij haar beslissing kan nemen met volledige kennis van zaken en na een redelijke beoordeling van alle elementen die voor de oplossing van de betrokken zaak dienstig zijn.

De beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het vertrouwensbeginsel, houden met name in datde burger vertrouwen moet kunnen hebben in de overheidsdiensten (Cass. 14 maart 1994, Pas. p.252 met concl. min. publ.) en mag verwachten dat zij de regels naleven en een vast beleid voeren(Cass. 13 februari 1997, Bull. nr. 84 met noot) en houden dus voor elke burger het recht op "rechtszekerheid" in (Cass. 27 maart 1992, Pas. p. 680 met noot) ;

Ter herinnering: artikel 9 ter van de DE WET VAN 15.12.1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN luidt als volgt:

"1. De vreemdeling die in België verblijft en die zijn identiteit bewijst overeenkomstig § 2 en die aaneen zodanige ziekte lijdt dat deze een reëel gevaar voor zijn leven of zijn lichamelijke integriteit of een reëel gevaar voor een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt, wanneer er geen adequate behandeling bestaat in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft, kan aan de Minister of zijn afgevaardigde toestemming vragen om in het Koninkrijk te mogen verblijven".

Artikel 13, §3, 2° van dezelfde wet luidt als volgt

"De minister of zijn afgevaardigde kan een bevel om het grondgebied te verlaten geven aan een vreemdeling die toestemming heeft om in het Koninkrijk te verblijven voor een beperkte periode, bepaald bij wet of wegens bijzondere omstandigheden die eigen zijn aan de betrokken persoon of verband houden met de aard of de duur van zijn activiteiten in België, in een van de volgende gevallen (...) 2° wanneer hij niet langer voldoet aan de voorwaarden voor zijn verblijf ;"

De andere partij is in de eerste bestreden beslissing, op basis van informatie uit een databank, van mening dat de behandeling van de eerste verzoeker in het land van herkomst beschikbaar is. Het is reeds geoordeeld dat het aan de wederpartij staat om de praktische toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst te onderzoeken. Met andere woorden, de realiteit op het terrein moet in overeenstemming zijn met de theorie. Verzoekers leggen evenwel een recent certificaat over, gedateerd

20 april 2022, dat is afgegeven door het directoraat diensten van een Albanees openbaar ziekenhuis en waarin wordt bevestigd dat de betrokken geneesmiddelen in Albanië niet beschikbaar zijn (bewijsstuk 7).

Op basis van dit document, dat de wederpartij duidelijk niet kende toen zij haar beslissing nam, is het twijfelachtig of de wederpartij terecht tot de conclusie had kunnen komen dat de behandeling in het land van herkomst noodzakelijk was .

Derhalve kan niet worden geconcludeerd dat eerste verzoeker niet lijdt aan een medische aandoening die voldoet aan de voorwaarden van artikel 9 ter van de DE WET VAN 15.12.1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN en dat de noodzakelijke zorg in zijn land van herkomst beschikbaar is, aangezien uit dit document, dat is afgegeven door een officiële Albanese autoriteit, het tegendeel blijkt van de bewering van de wederpartij.

Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens bepaalt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

In casu blijkt de wederpartij er niet voor te hebben gezorgd dat eerste verzoeker door zijn repatriëring naar zijn land van herkomst niet zou worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling, in die zin dat hij zou moeten leven met een pathologie die niet medisch werd gecontroleerd, met een risico van vroegtijdige dood. Bovendien vereist artikel 74/13 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat onder meer rekening wordt gehouden met de gezondheidstoestand van personen die door een uitzettingsbevel worden getroffen. In casu is de gezondheidstoestand van verzoekster niet onderzocht op een wijze die in overeenstemming is met de praktijk, en kan niet worden geconcludeerd dat de andere partij de gezondheidstoestand van de personen waarop haar besluit tot verwijdering betrekking heeft, heeft onderzocht alvorens het besluit te nemen.

Subsidiair lijkt de eerste bestreden beschikking op basis van de door verzoekers verkregen officiële informatie niet toereikend te zijn gemotiveerd.

In het algemeen heeft Uw Raad reeds geoordeeld dat het aan de Belgische Rijksdienst voor Vreemdelingenzaken is om de beslissing zo nauwgezet mogelijk te motiveren, rekening houdend met alle elementen waarvan hij op de hoogte was of had moeten zijn (zie met name RvV, 3 maart 2014, nr. 120.069).

Krachtens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de handelingen Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en het asiel, In het geval van een vreemdeling moet de beslissing naar behoren worden gemotiveerd.

Dit houdt in dat op de door de verzoeker aangevoerde middelen (argumenten) moet worden geantwoord op een wijze die overeenstemt met de inhoud van die middelen.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat :

"De administratieve handelingen van de in artikel 1 bedoelde administratieve autoriteiten moeten formeel gemotiveerd zijn. De vereiste motivering bestaat in de vermelding, in de handeling, van de juridische en feitelijke overwegingen waarop de beslissing is gebaseerd. Het moet voldoende zijn.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de De wet op de uitzetting van vreemdelingen bepaalt: "Administratieve besluiten moeten met redenen zijn omkleed (...)".

Volgens deze bepalingen is een administratieve handeling derhalve onwettig indien zij niet formeel of indien het geen relevante, vaststaande en ontvankelijke materiële gronden bevat.

In het algemeen blijkt uit de wettelijke bepalingen die tot staving van het onderhavige middel worden aangevoerd, alsmede uit de rechtspraak van Uw Raad dat degene tot wie een bestuursrechtelijk besluit

is gericht, in staat moet zijn de feitelijke en juridische elementen te begrijpen waarop dat besluit is gebaseerd (C.C.E., 22 september 2008, nr. 16.177); quod non in casu.”

2.2.2. Verzoekers betogen in essentie dat de door eerste verzoeker benodigde medicatie niet beschikbaar is in Albanië. Zij leggen daartoe een stuk neer, daterend van 20 april 2022, ondertekend door de Albanese familie-arts en de directeur van een Albanees ziekenhuis.

De Raad stelt vast dat niet blijkt dat verzoekers dit stuk in het kader van hun aanvraag ter kennis hadden gebracht van de verwerende partij alvorens het advies en de daarop gesteunde eerste bestreden beslissing werden uitgevaardigd. Verzoekers betwisten deze vaststelling, die ook in de nota werd opgeworpen, niet en tonen niet aan dat zij deze informatie op een nuttig moment ter kennis hadden gebracht van het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden en hierover ook niet kon worden gemotiveerd. Verzoekers kunnen dit stuk ook niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling zoals de eerste bestreden beslissing moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verder moet erop worden gewezen dat verzoekers met hun argument “dat de wederpartij [dit document] duidelijk niet kende toen zij haar beslissing nam” niet aantonen dat het bestuur deze gegevens kon kennen, of dat zij onzorgvuldig zou hebben gehandeld door zich te steunen op de informatie die hem in het kader van het daarin gespecialiseerde MedCOI-project werd aangereikt.

Het nieuwe stuk kan derhalve niet leiden tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

Verzoekers voeren de schending aan van artikel 3 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze middelen worden betrokken op het bevel om het grondgebied te verlaten dat ten aanzien van eerste verzoeker werd afgeleverd. Zij stellen in essentie dat eerste verzoekers gezondheidstoestand niet werd onderzocht op een wijze die in overeenstemming is met de praktijk en dat hij, door een repatriëring naar zijn land van herkomst zou moeten leven met een pathologie die niet medisch werd gecontroleerd, met een risico op vroegtijdige dood.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad herhaalt dat verzoekers zich steunen op een stuk dat zij niet ter kennis hadden gebracht van de verwerende partij en waarvan niet werd aangetoond dat de erin besloten informatie kon gekend zijn. Gelet op het feit dat hiervoor al werd vastgesteld dat niet is aangetoond dat het onderzoek dat werd gevoerd in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de gezondheidstoestand van eerste verzoeker niet deugdelijk zou zijn, kan de verwerende partij bij het afleveren van het bevel na dat onderzoek niet worden verweten geen afdoende onderzoek te hebben gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven stelt de Raad het volgende vast.

In het “certificaat” van 20 april 2022 waarop verzoekers zich beroepen, wordt melding gemaakt van 5 geneesmiddelen die door verzoeker worden genomen en die onvindbaar zouden zijn in Albanië.

Aangezien drie van de in het certificaat vermelde geneesmiddelen niet worden vermeld in het standaard medisch getuigschrift dat werd gevoegd bij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als deel uitmakend van de actuele therapie van eerste verzoeker, en verzoekers evenmin aantonen dat de situatie inmiddels anders zou zijn, is de vraag of zij al dan niet beschikbaar zijn in het land van herkomst niet relevant voor de beoordeling van zijn situatie.

Voorts, wat betreft de vermelding van Totalip op de lijst, moet erop worden gewezen dat de ambtenaar-geneesheer is nagegaan, niet of Totalip beschikbaar is, maar of het actieve bestanddeel atorvastatine beschikbaar is. Op grond van de door hem gehanteerde informatie blijkt dat wel degelijk het geval. Dat de medicatie met de merknaam Totalip onvindbaar zou zijn, staat de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer niet in de weg. Tot slot wordt melding gemaakt van de onvindbaarheid van Bisoprolol EG 2,5 mg. In het standaard medisch getuigschrift blijkt slechts dat verzoeker Bisoprolol neemt, zonder meer. De beschikbaarheid van Bisoprolol werd onderzocht door de ambtenaar-geneesheer die vaststelde dat het medicament beschikbaar is. De vermelding van de onvindbaarheid van de specifieke verpakking Bisoprolol EG 2,5 mg doet daaraan geen afbreuk. Het blijkt immers niet dat het geneesmiddel enkel in deze verpakking op de markt wordt gebracht.

Verzoeker toont derhalve niet aan dat de door hem benodigde medicatie niet beschikbaar is in zijn land van herkomst en dat hij daardoor het risico loopt op een vroegtijdige dood. Hij maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

2.2.3. Het tweede middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld, is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS